

มองไม่เห็น เสียมากกว่า...เช่นนี้เอง

นำเสนอเมื่อ : 9 พ.ค. 2552

ธรรมะ ธรรมโม

เมื่อวิกฤติการณ์ผ่านพ้นไป ในที่สุดทุกฝ่ายจะพบได้ด้วยตนเองว่าทุก 'ปัญหา' ย่อมมี 'ทางออก' ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะยอมรับหรือไม่ก็ตามที่

เพราะในแง่หนึ่งทุก 'ปัญหา' โดยตัวของมันเอง ย่อมมี 'ที่มา-ที่ไป' มี 'คำอธิบาย' และมี 'คำตอบ' อยู่ด้วยเสมอ อีกทั้งใน 'สรรพสิ่ง' ทั้งหลายทั้งปวง ย่อมไม่มีสิ่งใด 'ยืนยง-คงทน' โดยไม่ 'เปลี่ยนแปลง' และ/หรือ 'เสื่อมสลาย'

หาก 'วิกฤติ' คือที่สุดของ 'ปัญหา' เมื่อพยายาม 'แสวงหา' หรือ 'ค้น' จนพบ 'คำตอบ' จะมากจะน้อย คำตอบนั้นย่อมชี้ให้เห็น 'ทางออก' ไปพร้อมๆ กัน ดังถ้อยคำที่ว่า "วิกฤติคือโอกาส" ซึ่งผู้รู้ใดกล่าวไว้แต่เนิ่นนานแล้วนั้นเอง

โดยข้อเท็จจริงเช่นนี้ ใช่หรือไม่ว่า ในด้านหนึ่ง "ปัญหาที่ไร้ทางออก" สำหรับหลายคน เขาเขาจริงกลับมีมูลเหตุอยู่ที่จิตอันอ่อนล้า ความรู้สึก หรืออารมณ์ที่อ่อนแอและอ่อนไหวเป็นตาหลักทำนองว่า 'ทางออก' หรือ 'ทางแก้' มีอยู่ แต่ความหวั่นไหวของ 'ใจ' กลับ 'บดบัง' ใจ จนรับรู้ไม่ได้...มองไม่เห็น เสียมากกว่า

ข้อเท็จจริงเหล่านี้มีใช่เรื่องราวของความศักดิ์สิทธิ์ พิเศษ หรือยิ่งใหญ่แต่ประการใด หากเป็นบทสรุปปรากฏการณ์ของธรรมชาติ ธรรมชาติสามัญ ไม่ว่าจะ เป็น 'दान' ของมนุษย์ หรือธรรมชาติของ 'สรรพสิ่ง' ที่แวดล้อมพวกเขา (และเธอ) อยู่ก็ตาม

ขอเพียงได้เปิดใจให้กว้าง เพื่อการเฝ้าดู สังเกต จดจำ วิเคราะห์ ประเมิน และสรุปบทเรียน ก็ย่อมไม่ยากเย็นนักที่ใครสักคนจะ 'สัมผัส' สัจจะจากธรรมชาติและจะว่าไปแล้วก็มีไม่น้อยที่คำตอบจากเรื่องหนึ่งจะเป็นแนวทางให้ค้นพบ 'ทางออก' ของอีกด้านหนึ่ง หรือสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า ลึกซึ้งกว่าตอเนื่องกันไป อย่างแทบจะไม่รู้จักที่สิ้นสุด

อาจกล่าวได้ว่า นี่เป็นเรื่องราวของ 'มนุษย์' กับ 'ความจริง' และการ 'วางท่าที' ต่อ "ความจริง" ใน 'แง่มุม' ต่างๆ นั่นเอง

ด้วยว่าไม่ว่ามนุษย์จะ 'ค้นพบ' สัจจะเหล่านี้หรือไม่ 'ธรรมชาติ' ก็ยังดำรง 'ความจริง' ทั้งหลายเอาไว้ และยังคงดำเนินไปตาม 'เหตุ' และ 'ปัจจัย' ซึ่งส่งผล 'ตอเนื่อง' และ 'เชื่อมโยง' ระหว่างกันและกันเช่นนี้ อยู่นั่นเอง

แนวทางและกระบวนการพิสูจน์ความจริง เพื่อค้นหาคำตอบเช่นนี้ เป็นสิ่งซึ่ง 'พระบรมศาสดา' ได้ทดลอง และประมวลสรุปคำตอบเอาไว้แล้ว มาแต่ช่วงเวลาทีพระองค์ยังทรงพระชนม์ชีพ จึงมิใช่ 'เรื่องใหม่' ที่เพิ่ง 'ค้นพบ' แต่อย่างใด

แม้เวลาจะล่วงเลยมากกว่า ๒,๕๐๐ ปี หาก 'ชุดความจริง' ดังกล่าว ยังร่วมสมัย และสามารถตอบสนอง ต่อคำถามของชีวิตและธรรมชาติที่เกิดขึ้นภายหลังได้เสมอ ในลักษณะที่เรียกด้วยภาษาวิตว่า ว่า 'อกาลโก' คือ ไม่ได้เปลี่ยนแปลงด้วยเวลาแต่อย่างใด นั่นเอง

โดยนัยเดียวกัน 'วิกฤติการณ์' หรือ 'ความตึงเครียด' ของการขัดแย้งในทุกเรื่อง ก็เสมือนหนึ่งเป็น 'จุดเริ่มต้น' สำหรับ 'กระบวนการเรียนรู้' และ 'กระบวนการศึกษาเพื่อฝึกตน' ตลอดจน 'กระบวนการแห่งการบรรลุธรรม' ของบรรดา 'นักภาวนา' บน 'ภาวนาวีถี' โดยแท้

น่าเสียดายที่ 'ชาวพุทธร่วมสมัย' มักปราศจาก 'ต้นทุนแห่งศรัทธา' และ 'หลักคิด' ตลอดจน 'หลักแห่งการภาวนา' ในเชิงพุทธ เช่นที่ควรจะมี และควรจะเป็น

หลายต่อหลายคน ปล่อยให้พระไตรปิฎกถูกหลงลืมอยู่ในตู้ 'พระพุทธรูป' กลับกลายเป็น 'สัญลักษณ์' แห่งการ 'วิงวอนร้องขอ' เพื่อที่จะสยบยอมต่อไสยศาสตร์ไปที่สุดในที่สุด พร้อมๆ กับที่สังคมสาวกจำนวนหนึ่ง ได้กลับกลายเป็นเครื่องจักรแห่งการ 'ประกอบพิธีกรรม' ในลักษณะ "เห็นกงจักรเป็นดอกบัว" โดยมีได้จุดคิด หรือแม้แต่จะรู้สึกเฉยใจ...หรือว่าเป็นหนึ่งในอานิสงส์ลักษณะ เป็นธรรมชาติ เป็นธรรมตา และเป็น เช่นนี้เอง

"พระกิตติศักดิ์ กิตติโสภโณ"